

GAYRET VE TAASSUP HAKKINDA BİR KAÇ SÖZ

<"xml encoding="UTF-8?">

GAYRET VE TAASSUP HAKKINDA BİR KAÇ SÖZ

Yukarıdaki ayetin mesajına dikkat edildiği ve insandaki doğal duy-gularla karşılaştırıldığı takdirde, ayetin sergilendiği muhteşem ilâhî edebe hayret etmemek mümkün değildir.

Hiç şüphesiz insan yapısında onu çocuklar, kadınlar, kişisel şeref ve itibar gibi saygı gösterdiği ve önem verdiği değerleri savunmaya sevk eden bir içgüdü vardır. Bu, insan fıtratının gerektirdiği ve ferde ilham ettiği bir hükümdür. Bu savunma eğer hak ve hak uğruna olursa, övülecek bir tutum olabileceği gibi, eğer batıl ve hakka karşı olursa toplumsal hayatta kötü ve yıkıcı sonuçlar getiren kınanacak bir tutum olabilir.

İslâm ilk başta bu hükmün fıtratın lehine olan özünü korur; ama ayrıntılarını, uzantılarını geçersiz sayar. Sonra o hükmü diğer bütün hedeflerden vazgeçirerek sadece Allah'a doğru yöneltir. Arkasından onun çok sayıdaki alanlarına döner ve bu tezahür örneklerinin hepsini bir olan Allah'a inanma kalıbına döker ve sonuçta insanı yakını olan erkekler, kadınlar, çocuklar ve hak olan her dava hakkında mutaassıp olmaya çağırır; ama bütün bunlarda Allah'a yönelik olmayı esas almayı şart koşar.

Kısacası, İslâm fıtratın hükmünü onaylar; fakat onu bozuk arzulardan ve amellerden arındırır, onu bütün tezahür biçimlerinde saflığa kavuşturur. Onu bir bütün olarak insanın fıtrat uyarınca uygulayacağı insanî bir yöntem, bir şeriat yapar; onu çatışma karanlığından kurtararak uyuşma ve barışma aydınlığına kavuşturur. Çünkü İslâm'ın benimsemeye çağırdığı ve yasallaştırdığı bir tutumun, bir ilkenin parçaları ve uzantıları arasında çelişme ve çatışma olmaz. Bunların hepsi tevhide dayalı olmakta ortaktırlar ve hepsi hakka bağlılık ilkesinde birleşirler. Bunun sonucu olarak bu durumda bütün hükümler genel, sürekli ve değişmez olurlar, bu hükümlerde sapma, tutarsızlık ve uyuşmazlık görülmez.

GAYRET VE TAASSUP HAKKINDA BİR KAÇ SÖZ

Yukarıdaki ayetin mesajına dikkat edildiği ve insandaki doğal duy-gularla karşılaştırıldığı takdirde, ayetin sergilendiği muhteşem ilâhî edebe hayret etmemek mümkün değildir.

Hiç şüphesiz insan yapısında onu çocuklar, kadınlar, kişisel şeref ve itibar gibi saygı gösterdiği ve önem verdiği değerleri savunmaya sevk eden bir içgüdü vardır. Bu, insan fıtratının gerektirdiği ve ferde ilham ettiği bir hükümdür. Bu savunma eğer hak ve hak uğruna olursa, övülecek bir tutum olabileceği gibi, eğer batıl ve hakka karşı olursa toplumsal hayatta kötü ve yıkıcı sonuçlar getiren kınanacak bir tutum olabilir.

İslâm ilk başta bu hükmün fıtratın lehine olan özünü korur; ama ayrıntılarını, uzantılarını geçersiz sayar. Sonra o hükmü diğer bütün hedeflerden vazgeçirerek sadece Allah'a doğru yöneltir. Arkasından onun çok sayıdaki alanlarına döner ve bu tezahür örneklerinin hepsini bir olan Allah'a inanma kalıbına döker ve sonuçta insanı yakını olan erkekler, kadınlar, çocuklar ve hak olan her dava hakkında mutaassıp olmaya çağırır; ama bütün bunlarda Allah'a yönelik olmayı esas almayı şart koşar.

Kısacası, İslâm fıtratın hükmünü onaylar; fakat onu bozuk arzulardan ve amellerden arındırır, onu bütün tezahür biçimlerinde saflığa kavuşturur. Onu bir bütün olarak insanın fıtrat uyarınca uygulayacağı insanî bir yöntem, bir şeriat yapar; onu çatışma karanlığından kurtararak uyuşma ve barışma aydınlığına kavuşturur. Çünkü İslâm'ın benimsemeye çağırdığı ve yasallaştırdığı bir tutumun, bir ilkenin parçaları ve uzantıları arasında çelişme ve çatışma olmaz. Bunların hepsi tevhide dayalı olmakta ortaklıklar ve hepsi hakka bağlılık ilkesinde birleşirler. Bunun sonucu olarak bu durumda bütün hükümler genel, sürekli ve değişmez olurlar, bu hükümlerde sapma, tutarsızlık ve uyuşmazlık görülmez.